Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΠΑΝ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 5ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ον τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἡ Παιδεία, ὅπως εἶπεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ὁ κ. Καραμανλῆς, θὰ εἶναι πλέον τὸ πρῶτος σκοπὸς τῆς πολιτείας, διότι ἀποτελεῖ ἡ παιδεία καὶ τὸ τελικὸν ἰδεώδες τῆς κοινωνίας. Τὸ περιεχόμενον τῆς παιδείας εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ Ἄνθρωπος. Καὶ ὅλα, ἡ οἰκονομία, ἡ κοινωνικὴ πολιτική, ὅλα ὑπηρετοῦν τὴν παιδείαν, τὴν ἀκμάζουσαν τὴν πνευματικήν, τὴν ψυχικὴν καὶ τὴν σωματικὴν τοῦ Ἕλληνος. Ἡ παιδεία συμπληρώνει, δικαιώνει καὶ στεγάζει ὁλόκληρον τὸ πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν καθεστώς.

Ὁ κ. Καραμανλῆς δὲν εἶναι ἀδιάλλακτος

Ἀγαπητοὶ συμπολῖται,

Προέβην εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν ὀξυτέραν ἐπισήμανσιν, ἀπλῆν ἐπισήμανσιν —ὅπως προέβη ἄλλως τε καὶ ὁ ἀρχηγός— τῶν κυριωτέρων σημείων τὰ ὁποῖα συνδέονται καὶ μὲ τὸ ἐντελεσθὲν ἔργον καὶ μὲ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἐνώπιόν μας.

Ἤδη εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ εἴπω ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ τῆς τελευταίας διετίας. Περὶ τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ προβλήματος, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ τελευταία διετία.

Ἀγαπητοὶ φίλοι, εἶπε καὶ ἐνώπιον σας, εἶπε καὶ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐνώπιον τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν ὁποῖον ὡμίλησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἑθνικῆς Ριζοσπαστικῆς Ἑνώσεως, ὅτι ἡ τελευταία διετία ὑπῆρξε διετία, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕνα κόμμα τῆς μειοψηφίας ἐπεχείρησε νὰ κλονίση τὰ θάθρα τοῦ πολιτεύματος, νὰ κλονίση καὶ αὐτὴν τὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας—καί, ἐν πάσῃ περιπτώσει, νὰ ἀνακόψη δι' ἐνεργειῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξῆλθον ἀπὸ τὰ ὅρια τῶν δημοκρατικῶν ἐνεργειῶν, νὰ ἀνακόψη τὴν πορείαν τοῦ ἔθνους πρὸς τὰ ἔμπρός. Ἠκούσατε ποία εἶναι ἡ θέσις τὴν ὁποίαν λαμβάνει ὁ ἀρχηγὸς ἐνώπιον τοῦ φαινομένου, φαινομένου ἐκθιαστικοῦ, φαινομένου τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς ἀσκήσεως τῆς δημοκρατικῆς λειτουργίας τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ἀλλά, χωρὶς νὰ ἀναλύσω, διότι ἔχει ἀναλυθῆ ἐπαρκῶς καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ εἰς ὅλους τοὺς λόγους του, τὴν ἔκτασιν τῆς ἀνωμαλίας αὐτῆς, καὶ χωρὶς νὰ ἐπισημάνω,—διότι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ πράξω ἐνώπιον ὑμῶν, διότι παρακολουθεῖτε μὲ πλήρη ὡριμότητα σκέψεως καὶ συνεδήσεως τὴν ἐξέλιξιν—χωὶς νὰ ἐπισημάνω ἀν τὰς βαρείας συνεπείας, τὰς ὁποίας θὰ εἶχε εἰς βάρος τοῦ τόπου καὶ τοῦ λαοῦ ἡ οἱαδήποτε παράτασις αὐτῆς τῆς ἀνωμαλίας, θὰ ἤθελα νὰ ἐπισημάνω κάτι ἄλλο: Ἐλέχθη καὶ ἐλέχθη ἴσως καὶ ὑπὸ φίλων μας—ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἑθνικῆς Ριζοσπαστικῆς Ἑνώσεως ἀπὸ τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἤρχισε, καὶ ἤρχισε πρῶτος, τὴν μεγάλην ἐλληνικὴν σταυροφορίαν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὡμίλησεν ἐνώπιον τῆς καταπληκτικῆς ἐκείνης καὶ τεραστίας συγκεντρώσεως τῆς συμπρωτευούσης τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὡραίας Θεσσαλονίκης, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης δῆθεν ἔδωσε τόνον ἀδιάλλακτον εἰς τὸν ἀγῶνα. Κύριοι, ὅσο ὑπεστήριξαν καλῇ τῇ πίστει, διότι, ἀσφαλῶς, ὑπάρχει καὶ κακόπιστος πηγή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προέκυψεν ἡ τοιαύτη παρατήρησις, ὅσοι καλῇ τῇ πίστει ἐνόμισαν ὅτι ἐδικαιοῦντο νὰ χαρακτηρίσουν ὡς μισαλλόδοξον καὶ ἀδιάλλακτον τὴν στάσιν, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς προπαρελθούσης Κυριακῆς ἐτήρησε καὶ τὴν γραμμήν, τὴν ὁποίαν ἐχάραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἑθνικῆς Ριζοσπαστικῆς Ἑνώσεως, καλοῦνται, ἐρωτώμενοι τὴν στιγμὴν ταύτην, νὰ ἀπαντήσουν καὶ εἰς τὴν συνείδησίν των, νὰ ἀπαντήσουν ὅμως καὶ μεγαλοφώνως ποία εἶναι ἡ ἀδιαλλαξία, ποῖον εἶναι τὸ ἀδιάλλακτον ὕψος, ὁ ἀδιάλλακτος τόνος. Ὅταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ΕΡΕ, συκοφαντηθεὶς ὡς δολοφόνος, συκοφαντηθεὶς ὡς ἠθικοσαύτουργὸς ἐγκλήματος, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀνταποδώση τὴν ὕβριν καὶ τὴν συκοφαντίαν καὶ δὲν τὸ ἔπραξεν. (χειροκροτήματα). Θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα ὄχι ἀδιαλλάκτως, ἀλλὰ λογικῶς καὶ δικαίως νὰ ἀπαντήση εἰς τὴν συκοφαντίαν αὐτὴν καὶ οὔτε αὐτὸ ἔπραξεν. Θὰ ἤθελα νὰ ἐρωτήσω, ἀξιότιμοι συμπολῖται, ἄνδρες καὶ γυναῖκες τῆς πόλεως καὶ τοῦ νομοῦ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ποὺ κατέχετε κατ' ἐξοχὴν τὸ χάρισμα τῆς ὀξυνοίας, τῆς εὐθυκρισίας, θὰ ἤθελα νὰ ἐρωτήσω ὅλους τὶ θὰ ἔπραττε ἕνας κοινὸς πολίτης, ἂν τὸν κατηγοροῦσαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὶ θὰ ἔπραττε ὅταν οἱ κατήγοροί του προχωροῦν πέραν αὐτοῦ καὶ ἐπιχειροῦν νὰ παραβιάσουν, διότι αὐτὸ ἐπεχείρησαν ἐπανειλημμένως, νὰ παραβιάσουν τὰς θύρας τῆς δικαιοσύνης, προεξοφλοῦντες κατὰ τρόπον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπαράδεκτος εἰς τὴν δημοκρατίαν, τὰς ἀποφάσεις τῆς δικαιοσύνης; Τὶ θὰ ἔπραττεν οἱοσδήποτε πολιτικὸς τοῦ παρελθόντος, ἂν εὑρίσκετο ἐνώπιον τῶν συνεχῶν ἐκβασμῶν μιᾶς μειοψηφίας, ἡ ὁποία, χρησιμοποιοῦσα τοιαύτας ὕβρεις καὶ συκοφαντίας, ἐπεχείρει νὰ κλονίση, παρὰ τὴν μειονεκτικότητά της τὴν ἀριθμητικὴν, τὴν πίστιν τοῦ λαοῦ ἐπὶ τὴν πλειοψηφίαν ἢ μᾶλλον ἐπὶ τὸν ἑαυτόν του, τὴν πίστιν τοῦ λαοῦ ἐπί τὸ μέλτὴν πίστιν τοῦ λαοῦ ἐπὶ τὸ μέλλον τῆς χώρας; Ἡ ἀντίδρασις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ΕΡΕ ὑπῆρξεν ἀντίδρασις, ἡ ὁποία ἐκινήθη εἰς τὰ ὅρια τῆς μεγάλης πολιτικῆς συνέσεως.

Στιχομυθία μὲ τὸν λαὸν τοῦ Πύργου

Σήμερα τὸ μεσημέρι εἰς τὸν Πύργον, ἐνῶ ὡμίλει, κάποιος ὁ ὁποῖος παρηκολούθει μὲ συγκίνησιν τὸν λόγον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ριζοσπαστικῆς Ἑνώσεως, ἠκούσθη κραυγάζων καὶ τὸ ἤκουσεν ὁ ὁμιλητὴς ἀρχηγὸς τῆς ΕΡΕ: «Νὰ εἶσαι—τοῦ εἶπε—ἀδιάλλακτος». Καὶ ποία ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις τοῦ Καραμανλῆ; «Ὄχι! Ἐγὼ δὲν ἔχω δικαίωμα —εἶπε— νὰ εἶμαι ἀδιάλλακτος. Ἐγὼ ἔχω καθῆκον νὰ εἶμαι ΣΤΑΘΕΡΟΣ καὶ ΣΥΝΕΤΟΣ. (χειροκροτήματα). Σύ, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἔχεις ΚΑΙ δικαίωμα ΚΑΙ καθῆκον νὰ εἶσαι ἀδιάλλακτος, κατὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐκλογικοῦ σου καθήκοντος. Σύ, ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὅταν μεταβῆς εἰς τὴν ψηφοδόχον, ἔχεις καὶδικαίωμακαὶκαθῆκον,κατὰ τρόπον ΕΘΝΙΚΩΣ ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΟΝ, νὰ λάβῃς τὰς ἀποφάσεις σου». (χειροκροτήματα). Ποία εἶναι ἡ ἀδιαλλαξία, τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦμεν ἔναντι ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπέτρεψαν καὶ ἐπιτρέπουν καὶ δίδουν τὰ σχετικὰ συνθήματα, διὰ νὰ ἀκουσθοῦν ἀπὸ τὰς συγκεντρώσεις των—ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΜΙΚΤΑΣ, εἰς τὰς ὁποίας δασταυροῦνται οἱ ὀπαδοὶ τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, ὄχι συνήθως πολλοί, μὲ τοὺς ἀντιπάλους τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ Ἔθνους; Ποῖα εἶναι τὰ συνθήματα, τὰ ὁποῖα δίδουν, ἔχετε διαβάσει συχνὰ εἰς τὰς ἐφημερίδας. Προκαλοῦν τὰς κραυγάς: «Στὸ Γουδί! Στὸ Γουδί!». Καὶ τολμοῦν, ὅσοι προκαλοῦν αὐτὰς τὰς κραυγάς, νὰ θεωροῦν μισαλλόδοξον, νὰ θεωροῦν φανατικόν, νὰ θεωροῦν ἐξερχόμενον ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς πολιτικῆς καὶ δημοκρατικῆς τάξεως τὸν κύριον Καραμανλῆν καὶ ἡμᾶς;

(Ζωηραὶ καὶ παρατεταμέναι ἐπευφημίαι).

«Ἡ πορεία πρὸς τὸ Γουδί»

Ἀγαπητοὶ συμπολῖται, ἡ οἰκογενειά μου γνωρίζει τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ εἰς τὸ Γουδί.

Ἡ πορεία πρὸς τὸ Γουδὶ εἶναι πορεία, ἡ ὁποία, ὅταν ἡ Ἱστορία εἶναι ἄδικος, δὲν εἶναι διόλου ἀτιμωτική.

Πρὸς κάποιο εἶδος Γουδὶ εἶχον πορευθῆ ἄλλοτε καὶ ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Θηραμένης καὶ ὁ Φωκίων καὶ ὁ Δημοσθένης.

Ἀγαπητοὶ φίλοι, οἱ προκαλοῦντες τὰς κραυγὰς αὐτὰς ἔπρεπε νὰ σκεφθοῦν ὅτι διὰ λόγους συνδεομένους καὶ μὲ τὴν ἱερότητα τῶν αἰσθημάτων τμήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἱερότητα τῆς Ἱστορίας ἐν γένει, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνέχωνται τὰς τοιαύτας κραυγάς. Καὶ ὅμως ὄχι μόνον τὰς ἀνέχονται, ἀλλὰ καὶ τὰς προκαλοῦν. Καὶ λυποῦμαι διότι τὰς προκαλεῖ τὰς κραυγάς αὐτάς— καὶ δὲν εἶδα, δὲν ἐδιάβασα ποτὲ νὰ τὰς ἔχῃ σταματήσει — διὰ τῆς ὡραίας καὶ πράγματι εὐγλώττου φωνῆς του, τὰς προκαλεῖ τὰς κραυγὰς αὐτὰς συμπολίτης μου, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου, ὅπως γνωρίζετε ὅλοι, ἔχω τηρήσει πάντοτε τὴν στάσιν ἐκείνην, ἡ ὁποία μοῦ ἐπεβάλλετο, στάσιν ὀφειλομένην καὶ εἰς τὸν χαρακτῆρα μου, ἀλλὰ ὀφειλομένην ΕΠΙΣΗΣ εἰς τὸ γεγονὸς τῆς παλαιᾶς συνεργασίας καὶ εἰς τὸ γεγονὸς ἐπίσης ὅτι σέβομαι πάντοτε ὅλους τοὺς πολιτικοὺς οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐπὶ μακρὸν δράσει εἰς τὸν τόπον, ἀσχέτως σφαλμάτων καὶ ἀσχέτως ὀλισθημάτων. (Χειροκροτήματα). Ἀλλά, δὲν ἐφανταζόμην ποτέ, ὅτ θὰ ἐπέτρεπε, ὄχι ἁπλῶς θὰ ἐπέτρεπεν, ἀλλὰ θὰ ἔδιδε τὴν ἀφορμήν, ὅτι θὰ ἔδιδε τὴν εὐκαιρίαν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι συγκεντροῦνται ἐκάστοτε ἐνώπιόν του, καὶ γνωρίζει ὅτι τουλάχιστον τὸ ἥμισυ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι συγκεντροῦνται, ἀνήκουν εἰς τὴν τάξιν τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων, ποὺ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1944, ἐπερνοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μεγάλης Βρεταννίας» κραυγάζοντες: «Θάνατος στὸν Παπανδρέου!» Δὲν ἐφανταζόμουν να ποτὲ, ὅτι ὁμιλῶν πρὸς τοιαύτας μικρὰς συγκεντρώσεις ἢ ὁμιλῶν ἐνώπιον οἱασδήποτε συγκεντρώσεως, θὰ προεκάλει τοιαύτας κραυγὰς ὁ κ. ἀρχηγὸς τῆς Ε. Κ. Ἐὰν ἡ Ἱστορία ἀποφασίση πάλι νὰ ἀδικήση κάποιους, ἄς ἀδικήση ἐμᾶς καὶ ὄχι αὐτούς. Καὶ ἄς μᾶς πάη ἐμᾶς στὸ Γουδί! Ἀφοῦ τὸ θέλει! Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἐὰν θὰ πᾶμε εἰς τὸ Γουδί. Μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ ἐπιτελέσωμεν τὸ ἔργον μας ὑπὲρ τοῦ τόπου, νὰ ἐκτελέσωμεν τὸ καθῆκον μας, μᾶς ἐνδιαφέρει, τὸν Καραμανλῆν καὶ ὅλους μας, νὰ ὑπηρετήσωμεν τὸν Λαὸν καὶ τὸ Ἔθνος, ἔστω καὶ ἂν ὡς ἀμοιβὴ πρόκειται νὰ ἐπιφυλαχθῆ πρὸς ἡμᾶς ἡ πορεία πρὸς τὸ Γουδί!

Ἐπεκαλέσθην αὐτὴν τὴν τόσον ἀπρεπῆ ἐκδήλωσιν, τὴν ὁποίαν, διὰ τῶν συνθημμάτων της προκαλεῖ ἡ Ἕνωσις Κέντρου, διὰ νὰ δώσω εἰς ὅλους σας τὴν εὐκαιρίαν νὰ συγκρίνετε τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον μάχεται ἐκείνη, καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον μάχεται ὁ Καραμανλῆς καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ριζοσπαστικὴ Ἕνωσις.

Ἡ ΕΡΕ ἀποτελεῖ ἕνα ΝΕΟΝ κόμμα

ΨΕΥΔΟΝΤΑΙ ὅσοι λέγουν ὅτι ἡμεῖς μισαλλόδοξοι. Ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς Ἐθνικῆς Ριζοσπαστικῆς Ἑνώσεως ἀπὸ τοῦ 1955—τὸ σύνθημα τὸ ἔδωσεν ὁ Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς— ἠνώθησαν Ἕλληνες πάσης πολιτικῆς προελεύσεως καὶ ἠνώθησαν διὰ νὰ δημιουργήσουν, —ὅπως ἐπαναλαμβάνει, ὀρθῶς, πλειστάκις, ὁ Καραμανλῆς— διὰ νὰ δημιουργήσουν ἕνα ΝΕΟΝ κόμμα, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ συνάρτησιν καὶ ὡρισμένων κομμάτων τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν τῶν ἀναγκῶν καὶ τῆς ψυχολογίας τοῦ λαοῦ τοῦ ἔτους 1955 ἕως 1963.

Καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς Ἐθνικῆς Ριζοσπαστικῆς Ἑνώσεως, αἱ ὁποῖαι διαρκῶς ἀπὸ τοῦ 1955 διευρύνονται καὶ γίνονται τόσον ἀνοικταί, ὥστε πέραν τῆς ἠθικῆς διαφανείας, των, νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ σκεπάσουν, νά καλύψουν καὶ νὰ προστατεύσουν ὁλόκληρον τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτάς, θὰ συνενωθοῦν κατὰ τὴν 3ην Νοεμβρίου, μετὰ δύο ἀκριβῶς ἑβδομάδας, ἀκόμη περισσότεροι Ἕλληνες, ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶχον συνενωθῆ κατὰ τὸ 1961. (χειροκροτήματα).

Τὰ βήματα τῆς Ἐθνικῆς Ριζοσπαστικῆς Ἑνώσεως εἶναι βήματα τῆς Ἱστορίας. Τὰ βήματα τῶν ἄλλων κομμάτων δέν ἀνήκουν—θὰ ηὐχόμην νὰ ἀνῆκον, ἀλλά δὲν ἀνήκουν, ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἡγεσίας τῆς Ἑνώσεως Κέντρου— δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν Ἱστορίαν. Εἶναι βήματα, τὰ ὁποῖα γίνονται εἰς τὸ περιθώριον. Εἶναι βήματα, τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τὴν ψυχὴν καὶ μὲ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ Ἐθνικὴ Ριζοσπαστικὴ Ἕνωσις ἤνοιξε τὸν δρόμον εἰς τὸν λαόν, εἰς τὸ Ἔθνος, δι' ἕνα μέλλον, τὸ ὁποῖον, ἐξασφαλιζομένης τῆς γαλήνης καὶ τῆς σταθερότητος τῆς πολιτικῆς, θὰ εἶναι μέλλον πράγματι ριζικῶς διάφορον ἀπὸ τὸ παρελθὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ. Θὰ εἶναι μέλλον, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ ὡς κύρια χαρακτηριστικὰ τὴν ὁριστικὴν ἀπαλλαγὴν ὅλων μας ἀπὸ τὴν μοιρολατρικὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἔπρεπε νὰ μείνη ὅπως ἦταν. Τὸ μέλλον εἰς τὸ ὁποῖον βαδίζομεν —καὶ ἡ πρὸς αὐτὸ πορεία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἰδικήν σας θέλησιν, λαέ τῶν Πατρῶν, λαέ τῆς Ἀχαΐας— εἶναι μέλλον τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἀπὸ μίαν ὁδὸν διαρκῶς διευρυνομένην, εἰς τὴν ὁποίαν, ὄχι εἰς ἀοριστον μέλλον ἀλλὰ εἰς μέλλον πέντε ἢ δέκα ἐτῶν, θὰ εἰσέλθουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἐργαζόμενοι, μοχθοῦντες παντοτε, ἀλλὰ καὶ ἀμειβόμενοι καὶ αἰσθανόμενοι, ὅτι ὁ μοχθος των ἀποδίδει, τότε θὰ λείψῃ καὶ ἡ ἀνισορροπία ἡ ὁποία ὑπάρχει σήμερον μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ὑπαίθρου καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν πόλεων, τότε θὰ ἀποσυμφορηθῆ καὶ ἡ ὑπαθρος καὶ ἀντὶ τῆς παθολογικῆς ἀστυφιλίας θὰ ὑπάρξῃ ὀργανικὴ μετακίνησις τοῦ πληθυσμοῦ εἰς τὰ κέντρα τὰ βιομηχανικὰ καὶ ταυτοχρονως θὰ ἀνακοπῆ καὶ ἡ μεταναστευσις τῶν ἐργατικῶν χειρῶν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Αὐτὴν τὴν πορείαν τοῦ Ἔθνους, ἡ ὁποία θὰ συνυφανθῆ πλέον καὶ μὲ μίαν ἔντονον προέκτασιν τῆς παιδείας, αὐτὴν οἱ ἀντίπαλοί μας προσπαθουν νὰ ἀνακόψουν.

Ἐλησμόνησα ὁμιλῶν περὶ τῆς παιδείας νὰ σας εἰπῶ, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὀκταετίας ἐγένοντο πολλὰ καὶ εἰς τὸν τομέα αὐτόν. Τὸ 1955 αἱ δαπάναι διὰ τὴν παιδείαν ἀνήρχοντο περίπου εἰς τὰ 800 ἑκατομμύρια. Αἱ δαπάναι δὰ τὴν παιδείαν κατὰ τὸ 1963 ἀνέρχονται εἰς 2 δισεκατομμύρια 250 ἑκατομμύρια. Πάντως, ἀνεγνώρισεν ὁ ἰδιος ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἀναγνωρίζομεν ὅλοι, ὅτι τὰ βήματα αὐτά, ὁσονδηποτε καὶ ἂν ὑπῆρξαν σπουδαῖα, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθοῦν ἐπαρκῆ. Τώρα πλέον, ὁπότε ἐτέθησαν αἱ βάσεις, τὰς ὁποίας ἐπιχειροῦν οἱ ἀντίπαλοί μας νὰ ἀνατρέψουν, τώρα πλέον εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἡ Παιδεία ὁ πρῶτος σκοπὸς τῆς πολιτείας.

Μεγίστην πλειοψηφίαν

Ἀγαπητοὶ φίλοι, ἐπιτρέψατέ μου νὰ συμπεράνω. Τὸ συμπέρασμά μου θὰ εἶναι συνδεδεμένον μὲ τὸ συμπέρασμα, εἰς τὸ ὁποῖον εἶμαι ΒΕΒΑΙΟΣ ὅτι ἔχετε καταλήξει ὅλοι σας, μὲ τὸ συμπέρασμα εἰς τὸ ὁποῖον εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔχει καταλήξει αὐτὴν τὴν στιγμὴν Η ΜΕΓΙΣΤΗ καὶ συντριπτικὴ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. (Χειροκροτήματα). Ἐνώπιόν μας, ἐνώπιόν σας ὑπάρχει τὸ δίλημμα: Θὰ ἀφεθῆ ὁ τόπος νὰ κατα στραφῆ διὰ τῆς ἀναρχίας; Διὰ τῆς ἀπουσίας πολιτικῆς σταθερότητος; Διὰ τῶν συνεπειῶν τῶν θλιβερῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπακολουθήσουν, θὰ ἀφεθῆ, θὰ ἀφήση δηλαδὴ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς νὰ ἀνακοπῆ ἡ πρόοδος, ἡ ὁποία σημειοῦται καὶ θὰ θέσῃ ἐν κινδύνῳ τὰς βάσεις τοῦ πολιτεύματος καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς χώρας; Ἢ θὰ συντρίψῃ καὶ θὰ καταδικάση τοὺς ὑπονομευτὰς καὶ ἀρνητὰς τῆς προόδου καὶ τῆς γαλήνης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ; Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δὲν εἶναι δυνατὸν —καὶ ἐπιτρέψατέ μου νὰ ζητήσω συγγνώμην, διότι ἐχαρακτήρισα τὸν συλογισμόν ὡς δίλημμα. Δὲν ὑπάρχει δίλημμα, ὅταν ἡ ἀπάντησις εἶναι μία. Μεταξὺ ἀνακοπῆς τῆς προόδου, κινδύνου τοῦ πολιτεύματος καὶ διαταραχῆς τῆς γαλήνης, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἐξασφαλίσεως τῆς προόδου, ἑδραιώσεως τῆς γαλήνης τῆς χώρας καὶ σταθερότητος πολιτικῆς, δέν ὑπάρχει ἐκλογή. Μία εἶναι ἡ μόνη λύσις εἰς τὴν ὁποίαν αὐτομάτως καὶ κατὰ τρόπον φυσικὸν ἄγεται ἡ συνείδησις τοῦ Ἕλληνος. Ἡ λύσις εἶναι ἡ ΓΑΛΗΝΗ, ἡ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΣ, ἡ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ καὶ ἡ ΠΡΟΟΔΟΣ καὶ ἡ συνέχισις τῆς μεγάλης οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς προόδου. Εἶμαι βέβαιος καὶ τὴν βεβαιότητα αὐτὴν τὴν ἐκφράζω μὲ βαθυτάτην πίστιν ἐπὶ τὸν χαρακτῆρα καὶ ἐπὶ τὴν συνείδησιν ὅλων τῶν συμπολιτῶν, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ πόλις τῶν Πατρῶν,ποὺπάντοτε ἠκολούθησε μὲ ἀρκετὴν δύναμιν τὴν προσπάθειαν τοῦ Κωνσταντίνου Καραμανλῆ καὶ ὅλων μας, αὐτὴν τὴν φορὰν εἶμαι βέβαιος ὅτι ΜΕ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΝ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑΝ θὰ ἀποφασίση νὰ στερεώση τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἔθνους νὰ προχωρήση, τοῦ Ἔθνους, τὸ ὁποῖον ἐνσαρκώνεται εἰς ὅλους σας, νὰ μὴν ἀφήση τοὺς ἀρνητὰς τῆς προόδου νὰ κοταστρέψουν τὸ μέγα αὐτὸ ἔργον.

Σᾶς καλῶ, ἐν ὀνόματι τοῦ ἔργου αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ συνέχισις εἶναι ἤδη ἐξησφαλισμένη διὰ τῆς θελήσεως τῆς ἰδικῆς σας, σᾶς καλῶ νὰ ἀναφωνήσετε μαζί μου:

Ζήτω ὁ πρωτεργάτης τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔργου Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς!.

Ζήτω ἡ Ἐθνικὴ Ριζοσπαστικὴ Ἕνωσις!.

Ζήτω ὁ ὑπερήφανος καὶ προοδευτικὸς καὶ ἄξιος μεγάλης ἀρωγῆς καὶ ὑποστηρίξεως λαὸς τῆς γενετείρας μου, τῶν Πατρῶν!.

Ζήτω ὁ λαὸς ὁλοκλήρου τοῦ νομοῦ! Καὶ ζήτω ἡ Ἑλλάς!.

(Πατατεταμένα χειροκροτήματα καὶ ζωηραὶ ἐπευφημίαι).

ΤΕΤΑΡΤΗ 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΩΡΑ 7 Μ.Μ.
Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Δ.Α.
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α'
ΟΜΙΛΗΤΗΣ
Ὁ κ. ΑΝΤ. ΜΠΡΙΛΛΑΚΗΣ

ΤΑΣΗΣ ΔΡΟΥΛΙΑΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΚΕΝΤΡΟΥ

Ὁ Νομὸς Ἀχαΐας τοῦ ὀφείλει πολλὰ εἰς ἔργα κοινῆς ὠφελείας ὁδοποιΐας κ.λπ., καὶ εἰς ἐκδήλωσιν ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν προώθησιν παντὸς γενικωτέρου ζητήματος.

Ἐμφανίζεται ἐνώπιον τῶν ψηφοφόρων τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας ἔχων ἕνα πλούσιον παρελθὸν πλήρους δράσεως. Εἰς τὴν Βουλὴν δὲν ἐδίσταζε νὰ ἀγωνίζεται κατὰ παντὸς Νομοσχεδίου ὅπερ δὲν ἦτο σύμφωνον μὲ τὸ συμφέρον τῶν ἀσθενεστέρων τάξεων. Μετέφερε πολλάκις τὴν φωνὴν τῆς Ἑλλάδος εἰς Διεθνεῖς χώρους ὅπου διεκυβεύοντο ὕψιστα συμφέροντα τοῦ Ἔθνους.

Ἡ ἀναγνώρισις τοῦ ἔργου τοῦ κ. Δρούλια ἐγένετο κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1961 διὰ τῆς συγκεντρώσεως 8.000 σταυρῶν προτιμήσεως. Τελικῶς ὅμως δὲν ἀνεκηρύχθη βουλευτὴς διότι ἐπηκολούθησεν ἡ νοθεία ἡ ὁποία ἀνέτρεψε τὴν ψῆφον τοῦ λαοῦ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΓΙΑΒΗΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΚΕΝΤΡΟΥ

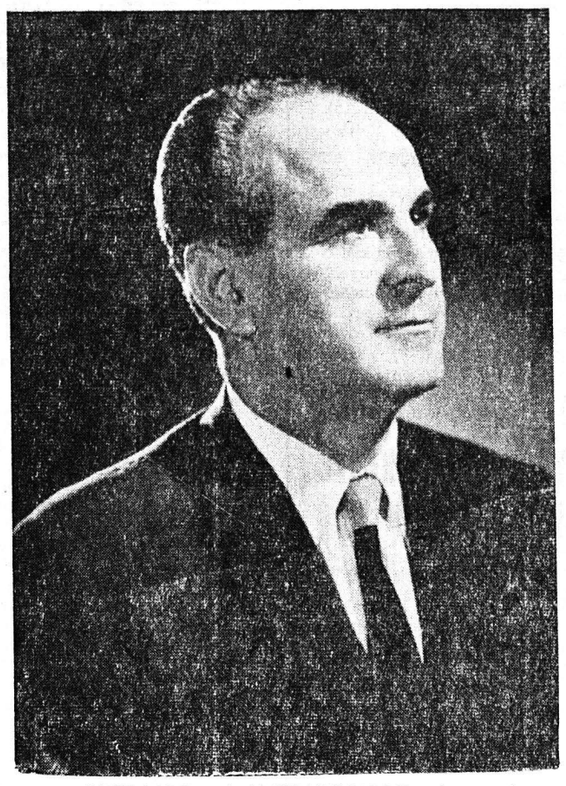

ΑΚΕΡΑΙΟΣ καὶ ΑΜΕΤΑΚΙΝΗΤΟΣ ἀγωνιστὴς τῆς ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ. Κοσμεῖται ἀπὸ τὸ ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ προσόντα ποὺ ἐπιβάλλουν τὴν ἀνάδειξίν του ὡς ἐκπροσώπου τοῦ Νομοῦ μας στὴ μέλλουσα Βουλή.

Αὐτοδημιούργητος, προβάλλεται παράδειγμα πρὸς μίμησιν. Προέρχεται ἀπὸ ἀγροτικὴν οἰκογένειαν καὶ ἀνήκει στοὺς μαχομένους γιὰ τὴν ζωὴν ἐπαγγελματίας.

Καθηγητὴς στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου του, διεκρίθη στὴν ἐκπαίδευση, ὅπως καὶ στὴ Δικηγορία.

Προικισμένος μὲ μόρφωση, ἦθος, χάρισμα λόγου καὶ κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ δράση, ὑπηρετεῖ τὸν Λαὸ μὲ προθυμία εἰλικρίνεια καὶ ἀνιδιοτέλεια.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν ἔντονον ἀγῶνα διὰ τὴν προώθησιν τῶν τοσοῦτον ἐγκαταλελειμμένων τοπικῶν ζητημάτων τοῦ Νομοῦ μας.

Ὅσοι συγκινοῦνται ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀνανεώσεως τοῦ πολιτικοῦ κόσμου.

Ὅσοι προτιμοῦν νὰ πλαισιώσουν τὸ κοινοβούλιο μὲ ἀληθινοὺς καὶ συνεπεῖς Δημοκράτες.

Ὅσοι πιστεύουν εἰς τὸ ἱερὸ τρίπτυχο, Πατρίδα —Θρησκε